

“Mevrouw, geeft u alstublieft de kledingstukken aan die u niet leuk vindt,” verordineert ze me. Ik lig dwars en doe het niet. Wanneer zij even niet kijkt, snel ik de paskamer uit en ga ik veel meer kleding halen. Ik deponeer alles gewoon op de grond – het kan me niets schelen!

Tot mijn vreugde zie ik dat ze de afdeling verlaat. Misschien kan ik toch nog een kunstje uithalen. Ik ga nóg meer halen, ik kan nu even wat meer tijd nemen. Maar wanneer ik terugkom, zie ik tot mijn grote ontsteltenis dat mijn paskamer helemaal leeg is. Er knapt iets in mijn hersens, ik ben het overzicht helemaal kwijt. Blinde paniek maakt zich van mij meester. Ik hol naar de kassa. “Bel de beveiliging, ik ben bestolen!” roep ik naar de mevrouw achter de kassa.

Dan zie ik haar weer de afdeling op komen. Een en al rust. Ze mengt zich in de situatie. Ik zie dat ze naar een kledingrek loopt en mijn kleding eruit haalt. Hoe kan het ook anders, zij heeft mijn spullen opgeruimd. Ik kijk haar heel boos aan. Ze is niet onder de indruk, zie ik. “Sorry, mevrouw,” zegt ze. Ik heb het haar wel heel moeilijk gemaakt. Maar ze blijft professioneel. Waarom heb ik toch altijd de neiging haar uit haar evenwicht te brengen? Dat me dat toch niet gaat lukken, moet toch intussen wel duidelijk zijn.

Deel 2

Bij de Bijenkorf zijn de Drie Dwaze Dagen altijd een feestje. De muziek knalt keihard over de afdeling. Er zijn nog geen klanten en geheel volgens mijn gewoonte maak ik een dansje met mijn collega's. Dat zijn ze van me gewend. Ja, we hebben er weer veel, superveel, zin in.

Ik kijk hoe de winkel eruitziet. Alles is in het geel. Het doet pijn aan mijn ogen. Echt dwaas dus. De rekken met kleding staan gewoon op de afdeling. Normaal gesproken een doodzonde, maar nu mag het. Maar dan volgt het moment dat de winkel opengaat. De klanten hollen als gekken naar binnen. Wij, de verkoopmedewerkers van de eerste etage, ontvangen ze met een luid applaus. In de verte horen we het huisorkest vrolijke muziek ten gehore brengen. Ja, de toon is gezet, het feest kan beginnen. Maar het euforische gevoel verdwijnt als sneeuw voor de zon wanneer ik een mevrouw als een wilde stier langs de rekken zie hollen. Zij is geen onbekende van ons. Al snel verdwijnt ze met een berg kleding, waar ze bijna onder bezwijkt, de paskamer in. Het wordt steeds erger. Ik moet wel ingrijpen. “Mevrouw, geeft u alstublieft de afgekeurde kleding aan?” Ik vraag het vriendelijk, maar heel beslist.

“Waarom?” vraagt mevrouw verbaasd.

“Vindt u ze nou mooi of niet?” Ik dram toch een beetje door.

“Eigenlijk niet,” mompelt mevrouw.

“Geeft u ze dan even aan.” Mijn geduld raakt bijna op. De mevrouw zegt niets. De puinhoop is niet meer te overzien. Plotseling schiet mevrouw uit de paskamer en ze gaat nog meer kleding zoeken. Ik zie mijn kans schoon, graai alle kleding uit de paskamer en hang het snel in de rekken. Ik ga even koffiedrinken. Ik kan het niet langer meer aanzien.

Wanneer ik even later terugkom, is er een opstootje bij de kassa.

“Help, help!” roept mevrouw. “Ik ben bestolen!” gilt ze met een hysterische stem. “Bel de beveiliging.”

Ik kijk naar haar en ik zie dat ze in haar slipje bij de kassa staat. Dit is om te brullen. Ik heb ook haar eigen kleding opgeruimd. Gelukkig kan ik alles snel traceren. “Sorry, mevrouw,” zeg ik ter-

wijl ik haar de kleding aangeef. Ze kijkt me heel boos aan. Maar ik heb echt moeite om mijn lachen in te houden.

Binnen de kortste keren weet heel de Bijenkorf het. Maar ik ben er wel de geschiedenis mee ingegaan. Want in het Dwaze Dagenkrantje, dat altijd na deze dagen verschijnt, is mijn flater uitgebreid uit de doeken gedaan. Ik heb er hartelijk om gelachen. En voor mij zijn de Dwaze Dagen altijd een feestje gebleven!